

Sempre és l'hora de la comunió i de la missió

Romà Casanova, bisbe de Vic

El propassat setembre és van complir dos anys de la promulgació dels decrets sinodals del camí que vam fer junts durant quatre anys. A més, en aquest mateix període de temps es van celebrar les dues assemblees del Sínode de Bisbes amb el fruit del *Document final*. Aquests dos esdeveniments eclesials ens fan present la necessitat de seguir caminant junts per a la missió, tan necessària, avui com sempre, en la nostra societat i en tot el món. Per això se'ns demana la «implementació de la sinodalitat per a la missió».

El repte que tenim, des de la comunió per a la missió, és el de saber sumar, seure junts, compartir experiències en el diàleg i en la recerca de la voluntat de Déu.

Tant els decrets del nostre *Sínodo per l'esperança* com el document final del Sínode de Bisbes ens conviden a posar-nos, una vegada més, en camí per a dur a terme més i més la sinodalitat que brota de la comunió, a fi de viure millor la missió que ens pertoca com a Església enmig del món. Som l'Església de Crist en aquesta terra i tenim al davant el repte de donar resposta als desafiaments que la nostra societat ens planteja per a anunciar Jesús, l'única esperança de la humanitat. La comunió en l'Església no s'ha d'entendre com una uniformitat, sinó com la virtut que fa possible la bellesa de la unitat en la diversitat. Hem de comprendre que tots els qui formem la nostra diòcesi de Vic som a la mateixa barca. A casa nostra posseïm, gràcies a Déu, riquesa de sensibilitats, tarannàs i tons diferents en les qüestions pastorals. El repte que tenim, des de la comunió per a la missió, és el de saber sumar, seure junts, compartir experiències en el diàleg i en la recerca de la voluntat de Déu. Si no

som capaços de conviure en la comunió que brota de la fe en Crist, no podrem realitzar correctament la missió que el Senyor espera de nosaltres en aquest moment de canvi d'època,

Un dels decrets sinodals ens diu: «Que s'assumeixi que la nostra Església diocesana, rica amb un gran llegat espiritual, cultural i patrimonial, és cridada a ser més i més missionera i evangelitzadora, ja que estem en "territori de missió". Aquesta realitat ens demana de viure i treballar fixant-nos en les coses essencials. La pobresa que patim no ens ha d'impedir la missió, però sí que ens ha d'ajudar a viure més fidelment la nostra identitat com a Església» (42). Que el gran llegat que hem rebut del passat ens faci descobrir que, malgrat la pobresa que potser experimentem en les nostres comunitats, som cridats a ser una Església més i més missionera i evangelitzadora en aquest territori, on hi ha cors assedegats del trobament amb Crist.

